

Milí veteráni, milí pamětníci, vážené dámy, vážení pánové, soudružky a soudruzi,

stojíme zde, abychom si připomněli nejvýznamnější událost naší dosavadní historie.

Zvykli jsme si podléhat tendencím k relativizaci významu tohoto dějinného milníku a nazývat jej – „*konec války*“. Jenže my si nepřipomínáme výročí konce války. Nemůžeme snižovat význam obětí tvrzením, že bojovaly za *ukončení války*. Ne, za to v první řadě nebojovaly.

Musíme věci nazývat pravými jmény. Musíme nahlas říci, že si připomínáme **výročí vítězství nad německým fašismem**. Proti tomu bojovali mladí lidé, kteří jsou zde pohřbeni. Bojovali proto, aby nadobro spálili, vykořenili a odstranili z povrchu zemského ideologii, která dělala z lidí zvířata a z míru válku.

Ideologii, jejímž subjektem byla rasa a jejímž ideálem byl prototyp člověka imaginárních kvalit. Ideologii, která více než jakékoliv jiné právo uznávala právo silnějšího. Kdo nedosahoval žádoucích fyzických kvalit, žádoucí produktivity a mentální úrovně, neměl šanci se prosadit a byl později či dříve odsouzen k záhubě.

Nechci zde mluvit o paralelách s dneškem, kdy se znovu prosazuje právo silnějšího a kdy znovu existují prototypy lidí imaginárních kvalit. Nechci mluvit o tom, jak se dnes zachází s člověkem, který nedisponuje žádoucí fyzickou či mentální kapacitou, který se nachází mimo předobraz krásy, který je starý, nemocný a slabý.

Chci mluvit o tom, že jsme sedm desítek let a dva roky k tomu, dostali možnost existovat. Že jsme se vůbec narodili. Že jsme se narodili v bezpečí, nikoliv v provizorních podmínkách pracovních táborů, kde jsme měli otročit pro blaho prototypu člověka imaginárních kvalit.

Nad válku se nelze povznést. Často se dnes v hlavním mediálním proudu setkáme s tvrzením, že „zvěrstva páchaly obě strany“ nebo že i mezi německými fašisty „byli přece lidé“.

Ne. Toto musíme hlasitě a jednou provždy odmítnout. Stejně jako měla válka své dělící linie v poli, měla dělící linie i v otázce přežití našich zemí a našich národů.

Kontury obou stran této dělící linie jsou zcela jasné: hranice mezi životem a smrtí je stejně ostrá jako hranice mezi černou a bílou a my se nesmíme bát vidět věci takto a nazývat je pravými jmény – i přes neustávající tendence k politické korektnosti, čili globálnímu pokrytectví, které slouží takzvaným elitám, ale rozhodně ne nám, lidem žijícím běžné životy a vystaveným všem nebezpečím, které přináší současný svět.

Stejně tak se nemůžeme spoléhat na to, že se najde znovu někdo obětavý a dostatečně silný, kdo bude schopen opětovně zajistit vítězství života nad smrtí jako v roce 1945. Bohužel jsme neustále vtahováni do dějů, které mají vytvářet a soustavně prohlubovat propast mezi námi a našimi osvoboditeli.

Nesmíme se k tomu propůjčit, nesmíme se nechat zneužít. A více než kdy dříve musíme využít každé příležitosti našim osvoboditelům poděkovat, vzpomenout všechny padlé a uznat jejich zásadní podíl na vítězství dobra nad zlem.

Děkuji za pozornost.